

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa do należytych i sprawiedliwych warunków pracy (art. 31 karty).

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2017 r. – António Conde & Companhia/Komisja

(Sprawa T-244/17)

(2017/C 231/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: António Conde & Companhia, SA (Gafanha de Nazaré, Portugalia) (przedstawiciel: J. García-Gallardo Gil-Fournier, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja Europejska nie działała zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1386/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego środki ochrony zasobów i jej egzekwowania mające zastosowanie na obszarze podlegającym regulacji Organizacji Rybołówstwa Północno-Zachodniego Atlantyku (Dz.U. 2007, L 318, s. 1), żądając od Portugalii przedstawienia jej listy statków pływających pod banderą Portugalii, którym zezwolono na połowy na obszarze podlegającym regulacji NAFO w okresie połowowym 2017, co wyklucza statek rybacki CALVÃO, wskutek czego nie przekazała ona Sekretariatowi NAFO listy zawierającej ten statek;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, twierdząc, że Komisja naruszyła art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1386/2007, gdyż nie przekazała – działając przy tym w sposób niezgodny z prawem – listy statków zawierającej statek rybacki należący do skarżącej, CALVÃO, celem uzyskania zezwolenia na prowadzenie połowów na obszarze podlegającym regulacji NAFO w okresie połowowym 2017.

Skarżąca podnosi, że Komisja nie jest uprawniona do uczestniczenia w opracowaniu listy dopuszczonych statków, gdyż jest to wyłączna kompetencja państw członkowskich. Skarżąca zwróciła się do Komisji, by ta odstąpiła od ingerowania w opracowanie przedmiotowej listy i wezwała ją do wypełnienia ciężących na niej zobowiązań dotyczących przekazania Sekretariatowi NAFO listy zawierającej statek rybacki CALVÃO.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Intermarché Casino Achats/Komisja

(Sprawa T-254/17)

(2017/C 231/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Intermarché Casino Achats (Paryż, Francja) (przedstawiciele: Y. Utzschneider i J. Jourdan, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- orzeczenie odnośnie do niestosowania, na podstawie art. 277 TFUE, art. 20 rozporządzenia nr 1/2003;

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 i 277 TFUE, decyzji Komisji Europejskiej C(2017) 1056 z dnia 9 lutego 2017 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem decyzji Komisji Europejskiej z dnia 9 lutego 2017 r. nakazującej stronie skarżącej poddanie się kontroli na podstawie art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s.1) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”). Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem w zakresie, w jakim została oparta na przepisach niezgodnych z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaną dalej „kartą”) i europejską konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwaną dalej „ECKP”). W tym względzie podnosi ona, że:
 - Artykuł 20 rozporządzenia nr 1/2003 narusza prawo do skutecznego środka prawnego gwarantowane przez art. 47 karty i art. 6 EKPC w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości skutecznego środka prawnego przeciwko przeprowadzeniu kontroli przez Komisję.
 - Artykuł 20 rozporządzenia nr 1/2003 narusza również zasadę równości broni gwarantowaną przez art. 47 karty i art. 6 EKPC w zakresie, w jakim nie przewiduje dostępu do dokumentów stanowiących podstawę wydania decyzji w sprawie kontroli ani jej doręczenia.
2. Zarzut drugi dotyczy braku uzasadnienia tej decyzji w zakresie, w jakim nie została ona dostatecznie uzasadniona wbrew wymogom przewidzianym w art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003. Strona skarżąca bowiem uważa, że zaskarżona decyzja w żadnym miejscu nie wyjaśnia w jakim zakresie tego podmiotu dotyczy naruszenie i nie wskazuje również w sposób szczegółowy okresu, w trakcie którego zarzuca się popełnienie naruszeń prawa konkurencji. Owo naruszenie obowiązku uzasadnienia ma tym bardziej szkodliwe działanie, że zaskarżona decyzja nie zawiera dokumentów, na których się opiera.
3. Zarzut trzeci oparty jest na niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim została ona przyjęta przez Komisję bez dysponowania dostatecznymi poszlakami pozwalającymi na podejrzenie naruszenia reguł konkurencji a zatem na uzasadnienie kontroli w pomieszczeniach strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty oparty na niezgodności zaskarżonej w zakresie, w jakim nie przestrzega ona podstawowego prawa do poszanowania prywatności, o którym mowa w art. 7 karty oraz w art. 8 EKPC w związku z dysproporcją środka w postaci zarządzanej przez nią kontroli oraz braku dostatecznej gwarancji przed tymi naruszeniami.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Les Mousquetaires i ITM Entreprises/Komisja

(Sprawa T-255/17)

(2017/C 231/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Les Mousquetaires (Paryż, Francja), ITM Entreprises (Paryż) (przedstawiciele: N. Jalabert-Doury, B. Chemama i K. Mebarek, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zastosowanie środka organizacji postępowania w postaci wezwania Komisji do sprecyzowania domniemań i przedstawienia dostępnych jej wskazówek umożliwiających uzasadnienie przedmiotu i celu decyzji AT.40466 – Tute 1 i AT.40467 – Tute 2;